15/04/2020

Θεία Κοινωνία: Λάθος ερωτήματα σε λάθος στιγμή

/ Αγιορείτικα

Του +αρχ. Βαρθολομαίου, Καθηγούμενος Ι. Μ. του Εσφιγμένου

«Μπορεί να κολλήσει κάποιος κορωνοϊό από την Θεία Κοινωνία ή όχι;»

Ένα ερώτημα το οποίο βρίσκεται στο επίκεντρο αυτό το διάστημα.

Πολλοί συμπολίτες μας ανησυχούν. Οι πιστοί, όμως, προτάσσουν την ακράδαντή τους πίστη πως αποκλείεται να κολλήσει κάποιος κάποια ασθένεια από την Θεία Κοινωνία, καθώς η Θεία Κοινωνία είναι «φάρμακο αθανασίας» και «κολλάς μόνο Χριστό».

Είναι, όμως, αυτό το ερώτημα εύλογο και χρήσιμο σε αυτή φάση που περνάμε;

Η Θεία Κοινωνία είναι μια μικρή ποσότητα στην αγία λαβίδα. Και αν δεν κολλάει κάποιος κορωνοϊό από τη Θεία Κοινωνία, ποιος μπορεί να εγγυηθεί πως κανείς δεν θα κολλήσει από το όλο περιβάλλον του ιερού ναού; Ή ποιος μπορεί να εγγυηθεί πως ο κορωνοϊός δεν θα μεταδοθεί από την αναπνοή του πιστού στον ιερέα ή το αντίθετο, τη στιγμή που για να κοινωνήσει ο πιστός βρίσκεται σε πολύ κοντινή απόσταση από τον ιερέα; Υπάρχει κάποιο δόγμα για αυτά ή φέρουμε μαγικές

αντιλήψεις που ποτέ έως τώρα δεν έχουν καταγραφεί στην πίστη μας;

Υπάρχουν πολλές «ευκαιρίες» να κολλήσει κάποιος τον κορωνοϊό και αν θα νοσήσει κάποιος, δεν μπορεί να γνωρίζει ούτε πού, ούτε πώς κόλλησε.
Άραγε, αν θα κοινωνήσει κάποιος και κολλήσει κορωνοϊό οπουδήποτε, δεν θα προκληθεί αναστάτωση καταρχάς μέσα στην οικογένειά του αν νοσήσουν όλοι; Μήπως δεν θα ταλανιστεί η σχέση των συζύγων; Μήπως και ο ίδιος ο νοσήσας δεν κινδυνεύει να απωλέσει την πίστη του;

Μήπως, επειδή τόσο εμμονικά «κολλήσαμε» στο ερώτημα τού αν κολλάμε κάτι από τη Θεία Κοινωνία, αν κάποιος που έχει κοινωνήσει νοσήσει από τον ιό, αυτό θα αποδοθεί αποκλειστικά στην Θεία Κοινωνία, προκαλώντας σκάνδαλο μέσα στο σώμα των πιστών;

Μήπως είμαστε τυφλωμένοι από έπαρση και δεν μπορούμε να δούμε την πραγματικότητα;
Μήπως ο Θεός «θα επιτρέψει» να συμβεί το μοιραίο, ώστε να αποκτήσουμε επιτέλους ταπεινοφροσύνη, να Του ομοιάσουμε και να Τον κοινωνήσουμε πραγματικά; Διότι, αν κοινωνούσαμε υπερήφανοι, θα κοινωνούσαμε προς καταδίκη της ψυχής μας.

Μήπως το όλο ερώτημα είναι μια παγίδα του πονηρού για να μας απομακρύνει τη σκέψη από τα ουσιώδη;
Μήπως είναι μια λογική παγίδα το ερώτημα, ώστε να νικήσει ο διχασμός στη θέση της Ανάστασης;

Ας μην ξεχνάμε πως και ο Κύριος Ιησούς δεν απαντούσε στα ερωτήματα που ετίθεντο με πονηρό τρόπο είτε στους πειρασμούς στην έρημο είτε στις συνομιλίες του με τους ανθρώπους, που προσπαθούσαν να τον παγιδέψουν.

Η Θεία Κοινωνία δεν είναι μέσο αντίδρασης και επίδειξης υπερηφάνειας.
Η Θεία Κοινωνία δεν είναι «ανθρώπινο δικαίωμα» για να διεκδικείται, αλλά δωρεά, παραχώρηση, συγκατάβαση από το Θεό.
Η Θεία Κοινωνία δεν είναι εργαλείο διαμάχης και συνδικαλιστικό εργαλείο για να χρησιμοποιείται για την αντιπαράθεση μεταξύ ανθρώπων.

Η Θεία Κοινωνία δεν είναι υλικό «φαρμακείο», ούτε «νοσοκομείο» αυτού του μεταπτωτικού κόσμου, δεν καταργεί τον σωματικό μας θάνατο στην παρούσα ζωή, αλλά είναι πηγή αθανασίας της ψυχής, πηγή αιωνίου ζωής.
Ανάσταση και αφθαρσία σωμάτων αναμένουμε μετά την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου.

Εφόσον πιστεύουμε πως η Θεία Κοινωνία είναι Σώμα και Αίμα Χριστού και πως κοινωνούμε τον Χριστό, τότε, κατ’ επέκταση, κοινωνούμε και τα βασικά «χαρακτηριστικά» του Χριστού δηλαδή την πραότητα, την ειρήνη και την αγάπη. Αν προσερχόμαστε στο άγιο Ποτήριο με άλλες διαθέσεις, περισσότερο μάλλον κολαζόμαστε, παρά ωφελούμαστε! Αν χρησιμοποιούμε την Θεία Κοινωνία για αλλότριους σκοπούς, θα πρέπει να προβληματιστούμε μήπως βλασφημούμε.

Ας δεχθούμε, λοιπόν, όλοι αγόγγυστα ως «κανόνα» την προσωρινή ακοινωνησία που μας επιβλήθηκε άνωθεν μέσω της φύσεως – δημιουργίας του Θεού, που λειτουργεί με τους κανόνες που Αυτός έθεσε – και της δικής μας παράχρησής της. Άλλωστε, μήπως θα μπορούσαμε ενώπιον του Θεού να εμφανιστούμε αναμάρτητοι και να αντιδράσουμε για το άδικον του «κανόνος»;

Ας μην υπεκφεύγουμε των ευθυνών μας, δημιουργώντας φανταστικές ιστορίες για φανταστικούς εχθρούς, για φανταστικές διώξεις της πίστεως και πως δήθεν η κατάσταση δεν είναι κρίσιμη.

Ας μην αφήσουμε το πείσμα, ο εγωισμός, η αντίδραση και η εμπάθειά μας για τους «άλλους που θέλουν να θίξουν την πίστη μας» να μας τυφλώσουν ακολουθώντας πρόσω ολοταχώς την οδό της απωλείας σώματος και ψυχής συνάμα! Μόνο ο προαιώνιος εχθρός του ανθρώπου θα χαιρόταν από την απώλεια σωμάτων και ψυχών.

Ας καθαρίσουμε την καρδιά και τους λογισμούς μας για να μην πέφτουμε στις παγίδες του πονηρού. Αντί λοιπόν να αλληλοσπαραζόμαστε, ας συγκεντρωθούμε στον πραγματικό εχθρό, ο οποίος βρίσκει δίοδο δράσης μέσα από την εμπάθεια μας.

Εύχομαι με όλη μου την καρδιά καλή και πραγματική ανάσταση!